

ÁGH ISTVÁN

A napvilág árnyalatai

ÚGY ÁLLOK, mint sötét éjjel
maradéka az erkélyen
a korai napvilágban,
ha valaki erre járna,
talán szárítókötélre
teregetett göncnek nézne,
jobb esetben felköszönne,
ahogy illik a tribünre.

Miért lenne néki fontos,
hogy minek is vagyok itt most,
azt meg ugyan ki firtatja,
milyen éjjelből virradtam,
én sem kérdezem magamtól,
mi az, amitől nem alszom,
hogy e fönti kívülállás,
pellengér vagy piedesztál?

Fejest bukó árnyam méri
a mélységet, rossz lenézni,
szédülök a magasságtól,
behunyt szemmel kell már látnom
a mennyei telekkönyvbe
átvezetett szülőföldem,
huszonöt szülői holdam
a hajnali fogyó holdban.

Elbitangolt örökségből
csak a bélyeg maradt végül,
mindenféleképpen számon
tartott múltam, származásom,

*lettem aztán bosszantásra
való bolond, tán garázda
költő, aki megdobálja
az alvókat szerenáddal.*

*Nem bántam, hogy hajam ázik,
hogy a hideg föld bokán csíp,
kalap, bekecs, csizma nélkül,
költöztem a faluvégről,
félcipőm, akár a csónak,
elvitorlázott zakómmal,
s mintha ülnék árokszélen,
úgy állok az emelvényen.*

*CSIKORGÓ GERINCEM roppant csöndbe roskad,
mintha kívülről nézve lennék a saját halottam,
miért kell mindig előzni bajt a bajjal,
ahogy az orvos a betegnél előbb meghal,
bajlódom én már nemcsak fogam alkalmi fájásával,
inkább mert túl vagyok valamely korhatáron,
jeleznek csontjaim, a ködben el ne üssenek,
a kinti ködnél sűrűbb belső homályból kiabál egy süket,
mielőtt én lennék ő, vagy egy levesét lögybölő vak,
megszököm a rám váró elfekvőből,
a kihágásért felfüggesztett börtönt
találnak ki a szabadságom ellen,
de én írom magamnak már receptem,
s mikor a virradat a kulcslyukon benéz,
én álmodom a szagolhatatlan sárga
kankalin illatát a pihe meleg gödörben,
az elhullámzó rigófütty dallamára.*

*Zöld zománcába húl az üres fazék,
kék pizsamában szorgoskodom,
fújnam az ébresztő trombitát, de
elment mindenki, nem hallja senki,
pedig még csak a fal világít szemben,*

kölsönzött fénnel telik a fazék,
legalább annyi jót kellene tennem,
hogy ezt a napot is csöndben elfeledjem,
miként a gazdátlan pulira vigyázok,
nehogy az autó alá másszon,
s ha minden úgy marad, csak az ég változik,
olyan békés az elmúló időt leélni,
csupán a napot estig kell kibírni,
aztán a sötétségben rajzó denevér csapongásait.

OLY KEDVESEK a madarak, mikor a földön járnak,
bicegve evez a galamb, a rigó egyből hármast
ugrik, a gerle rárepül, nincs semmi ennyire sürgős,
még ez a szeleburdi kis veréb is köztük szürkül,
csőröznek, miként szaporáz ujjáival a zongorista,
s már párszáz fölfalt rózsaszín kukactól feketébb az utca,
hát még a vén macska miatt, ahogy kitör, mint törpe pár-
duc,
s egy ragadozó óriás vetődik a csapatra hátul,
és nincs tovább, a reggeli csipegetésnek rögtön vége,
s már emésztenek mind a fán, a lump kandúr kivételével.

NYÁRFA KUKACVIRÁGA araszol mellemen,
szellőben ringó fűzgally gondozza a fejem,
a nap szelíd orozslán, nem ordít, ásítózik,
micsoda közöny lenne nélkülem is ma itt,
miféle békesség volna az ember léte nélkül,
s ha nincs buja virágzás az áldozati vérből,
bár Isten hozza a tavaszt, magamnak mégis én teremtem,
ahogy a feketerigót festeném akvarellen
sárga csőrrel és lábbal, nehogy hollónak lássák,
zöld silóból ágaskodó jegenyék a rakéták.

Most kellene a hajadat ujjamra pödörintve
bevallani neked, amit el sem követtem,
elképzelt jelenés csupán a húsvéti bárány,
valóság lenne mégis, mert veled együtt látnám,

*még szarv nélküli kicsi kos, de szüretre az üstből
gőzölgő illatfelhő, mandulaízű birkapörkölt,
s mi minden lehetne még, amit nem ízleltem soha,
készül már a jövő idő, lábaim itt hagyott nyoma,
s amit a jelenkorában annyira fontosnak véltem,
vajon milyenné válik a jövőendő emlékezetében?*

